

Žalm 125

Autor přípravy

[Lubomír Kabíček](#)

Poutník v Ž 125 skládá svou píseň ve chvíli, kdy pociťuje, jak je sám a opuštěn. Kolem něho jsou lidé, kteří ve svém sobeckém jednání, často s určitou zálibou, škodí každému, kdo chce žít jinak, než jak je ve světě obvyklé. Ano je tomu tak, že slušné jednání, chování podle určitých norem víry, provokuje často ty, kteří „kašlou“ na nějakou mravnost a slušnost. Ano žezlo zvůle (v.3) často dopadá na ty, kteří nechtějí kulhat na obě strany zůstávají věrni svému Bohu.

To, co žalmistu potěšuje, je vzpomínka na Jeruzalém, který je jako nějaké hnízdo chráněn ze všech stran, chráněn okolními horami. Stejně chrání Hospodin svůj svatý lid. Obklopuje ho ze všech stran. Poutník doufá v Hospodina, v němž je jeho víra pevně zakotvena a důvěřuje mu. Můžeme věřit v dobro a spravedlnost, ale nemůžeme se modlit k těmto hodnotám a mít k nim vztah: já-ty. Ale jen docela osobní vztah důvěry, k Bohu se stává silou, která mění a přetváří naše životy k dobrému. Mohu důvěřovat třeba manželce, manželovi, příteli, těm, o nichž jsem se přesvědčil, že to se mnou myslí dobře. Žalmista chce pevně důvěřovat Hospodinu a ve svém doufání být jako je pevná hora Sijón, která se nepohne, ale zůstává na věky. Uprostřed hor, v Boží ochraně smí žít Boží lid, nyní i na věky. Hospodin bude mít poslední slovo nad naším světem. Proto má žalmista dost síly, aby nevztáhl svou ruku k podlostem (v.3). Může odpovědně a mravně jednat podle Božích příkázání. Hospodinu se svět nevymkne z rukou. Žalmista prosí o to, aby mohl dál okoušet Boží dobrotu (v.4), aby jeho srdce zůstalo přímé. Jen když bude Hospodin v našem životě na prvním místě, uvarujeme se zlých činů.

Ty, kteří jdou křivolakými cestami, (v.5), nechá Hospodin ať jdou cestou, kterou chtějí jít (překlad prof. Hellera, Poutní písně). Nebudou už moci škodit Božímu lidu. Věřící poutník, jak vidím, neztrácuje své nepřátele. Pokoj s Izraelem, kterým končí tato píseň, není jen klid zbraní, nýbrž plná spravedlnost. Dobré věci nejen pro Židy, pro Izrael, nýbrž i pro všechny národy světa. Taková je naše naděje pro ty, kteří zatím o víru v Boha nestojí, že jednou přijdou i oni do Jeruzaléma, jak tuto dobu vyhlíží prorok Izaiáš 2,2-3: „I stane se v posledních dnech, že se bude hora Hospodinova tyčit nad vrcholy hor a budou k ní proudit mnohé národy. Pojďme, vystupujme na horu Hospodinovu, domu Boha Jáko-bo-va. Bude nás učit

svým cestám a my budeme po jeho cestách chodit“.

Hospodine, důvěřujeme Ti, protože jsme se ve svých životech setkali s tvou láskou. Prožili jsme, jak jsi nás mnohokrát uchránil před neroz-vážným jednáním, když jsme se chtěli mstít a vybojovávat si své právo. S tvou pomocí se můžeme svěřit tvému dobrému jednání s námi. To je pro nás to nejlepší. Amen

Liturgické období

[Poutní písně](#)

edice

23

[stáhnout PDF](#)